

Hanneke's Kerstnacht

DOOR MARIE SCHMITZ GEILL. DOOR CL. DOORMAN •

„Zeker,” zei Moeder, „natuurlijk is 't naar om doof te zijn. Maar met er zoo tegen te mopperen, maak je 't niets beter. En bedenk toch eens, wat een heerlijke dingen je nog hebt en hoeveel kindertjes er veel, véél ongelukkiger zijn dan jij. Kindertjes, die geen lieve vader en moeder hebben, of die altijd ziek zijn. En denk eens aan de doofstomme kinderen, die we gisteren gezien hebben, uit 't Gesticht, en aan het blinde zusje van Kees! Blind is toch wel veel erger dan doof. En dan Jantje van hierover, die nooit meer zal kunnen lopen . . . dat is toch nog heel wat anders dan niet goed te kunnen hooren!”

Hanneke zei niets en tuurde naar Lijs en Lies in het houten poppenledikant — ze had alweer vergeten ze toe te dekken — en naar Pluisje, het grijze konijn, dat heelemaal in den hoek zat. Moeder was nu klaar met het borstelen van haar haar en vlocht het in twee vlechtjes voor den nacht. Moeder had makkelijk praten, dacht ze, die hoorde zelf goed. En wat een boel nare dingen waren er ook verder niet! Jantje van hierover kreeg tenminste morgen een Kerstboompje en zij niet. En ze zou er toch zoo dolgraag eentje hebben! En nou was 't bijna Kerstmis en er lag niet eens sneeuw . . . Zij trok haar voorhoofd in booze rimpels en pruttelde :

„En nou is 't morgen Kerstmis en het heeft niet eens gesneeuwd!”

„Nou dát weer!” lachte Moeder. „Je bent toch een rare mopperpot. Kom, kruip er maar gauw in. Zoo. En slaap maar lekker!” Zij stopte het dek warm in en terwijl zij zich dicht naar Hanneke's oortje boog, zei ze: „En nu niet meer mopperen, hoor! Want als je ontevreden bent of boos, dan kan je niets hooren van de Kerstmuziek, die de Engeltjes maken.”

„Kan je die dan hooren?” vroeg Hanneke ongeloovig.

„O, jawel,” lachte Moeder. „Maar niet met déze ooren. Die hoor je binnenin je. En nog wel andere dingen ook.”

„Wat voor andere dingen dan?” . . .

„O, van alles. Mooie verhalen, sprookjes en zoo . . .”

„Dat begrijp ik niet,” zuchtte Hanneke.

„Je bent ook nog maar zoo klein. Later als je groot bent . . .” troostte Moeder.

Toen werd er hard aan de deur gekrabd en Vlekkie, het kleine hondje rende naar binnen en sprong meteen op Hanneke's bed. En achter hem kwam ook Snor, de poes, langzaam, met haar staart omhoog. Die haastte zich nooit.

„Och toe!” smeekte Hanneke, toen Moeder ze allebei wou meenemen, „mogen ze voor één keertje hier blijven? Omdat 't morgen Kerstmis is?”

„Vooruit dan maar,” gaf Moeder toe. „Maar gauw gaan slapen, hoor!”

Nu was de kamer donker. Snor en Vlekkie lagen op het voeteneind, ieder aan een kant. Hanneke probeerde door het hoge raam naar buiten te kijken, maar de lucht was zeker donker, want ze zag niets. Géén sterren en géén sneeuw. Zouden nu heusch vannacht de engeltjes zingen? Ze zou luisteren . . . als je daar toch je gewone ooren niet voor noodig had . . . Ze zou wakker blijven . . . wakker . . .

Maar onder het dek kroop de warme slaap in haar oogen.

Bim-bim-bim-tien-elf-twaalf sloeg de torenklok.

„Nu zou ik toch wel eens willen weten, hoelang ik hier nog in dien hoek moet zitten!” zuchtte het zachte stemmetje van Pluisje. „Dit is nu al de derde avond, dat ze vergeten heeft om me in de kast te zetten, waar het tenminste een béétje warm is.”

„Beklaag jij je nog maar niet!” zei Lien met de blonde pruik. „Jij hebt in ieder geval een dikke vacht, maar ik heb m'n neteldoeksche baljurk aan en ze heeft er natuurlijk alweer niet aan gedacht om ons toe te dekken.”

„Gelukkig maar!” pufte Lijs met de rooie wangen. „Anders wist ik heelemaal geen raad. Want ik heb maar eventjes drie jurken over mekaar aan, twee wollen en een fluweelen. Telkens als ze me een andere aan wou trekken, dan was ze te lui om eerst de vorige uit te doen en nou stik ik haast, want de bovenste zit zoo nauw, dat ik gewoon geen adem kan halen.”

„Je ziet er rood van, arme stakkerd! Jij zou er wel tegen kunnen, buiten.”

Wie was dat nou weer? Daar zat zoowaar Piet de Musch voor 't raam en wipte in 't kozijn.

„Fijn weertje, al is 't koud. Ik mag dit wel, liever dan regen en wind. Als ik maar niet zoo'n honger had. Dat kleine vrouwtje van jullie strooit anders altijd brood voor ons, maar nu hebben we al twee dagen niets gehad. En dat in den winter! Kijk ereis! Daar heb je warempel Gerrit de Kraai en Jan de Merel ook! Hebben jullie ook zoo'n honger?”

„Nou-ou,” zei Jan de Merel, „ik heb nog wel een en ander gevonden vandaag, maar veel was 't niet. En nu er sneeuw ligt”

Sneeuw lag er sneeuw? Ja, zoowaar! Alles zag wit, de daken en de boomen en de kerktoeren en er blonken sterren aan de donkere lucht.

„Weet je wat 't is?” zei Lien. „Ze denkt alleen maar aan zichzelf en niet aan een ander. Dát is 't!”

„Dat is heelemaal niet waar!” bromde Vlekkie kwaad. „Ze heeft me vanmiddag nog een groot stuk van haar vleesch gegeven.”

„Ja, omdat ze 't zelf niet lust,” zei Snor minachtend. „Maar d'r koekje lustte ze wèl en daar heb ik niet zóóveel van gehad!”

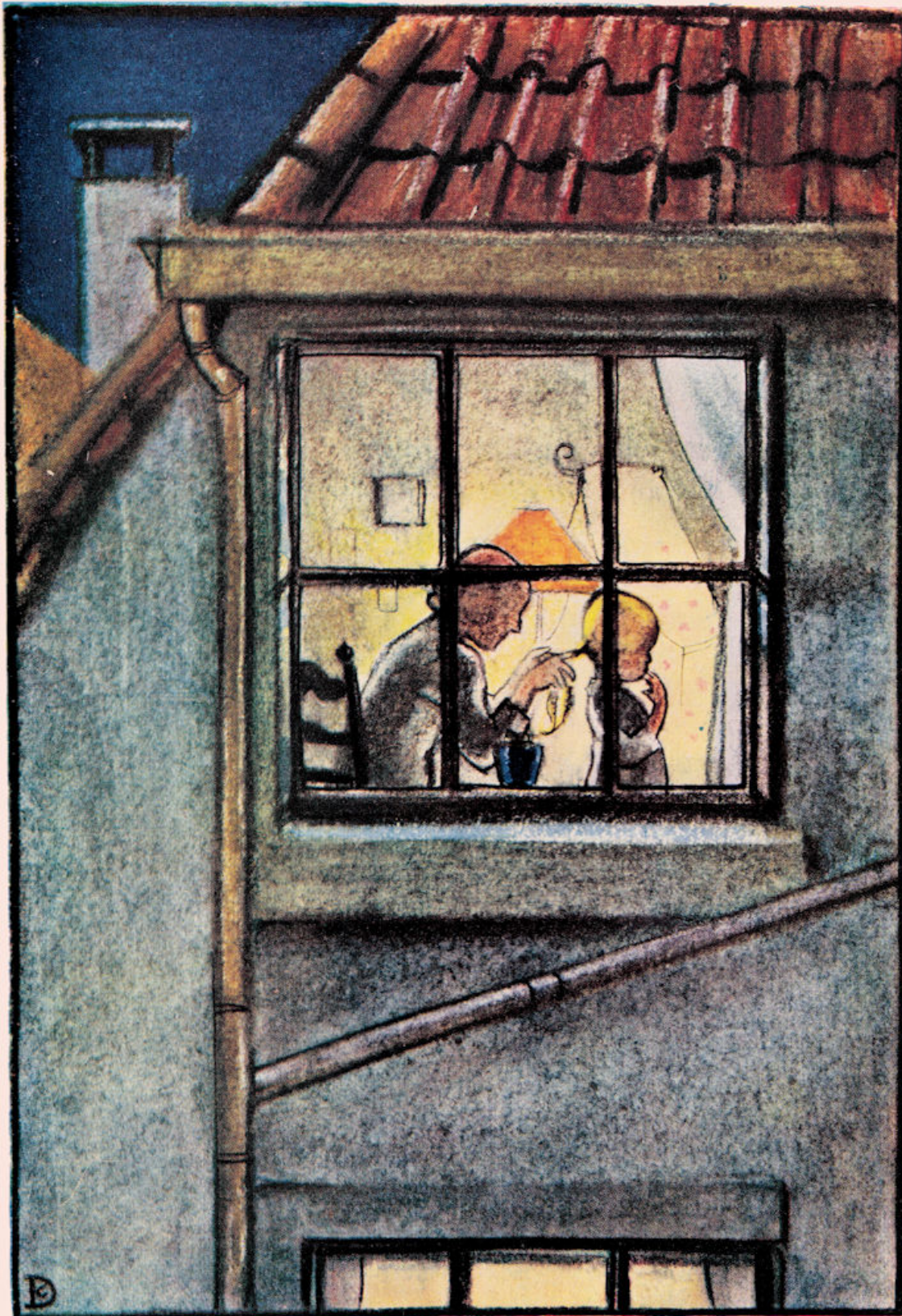
„Jullie huisbeesten hebben anders niets te klagen, hoor!” zei Piet de Musch brutaal. Maar wij moeten maar zien, hoe we er komen. Wat zeg jij, Gerrit?”

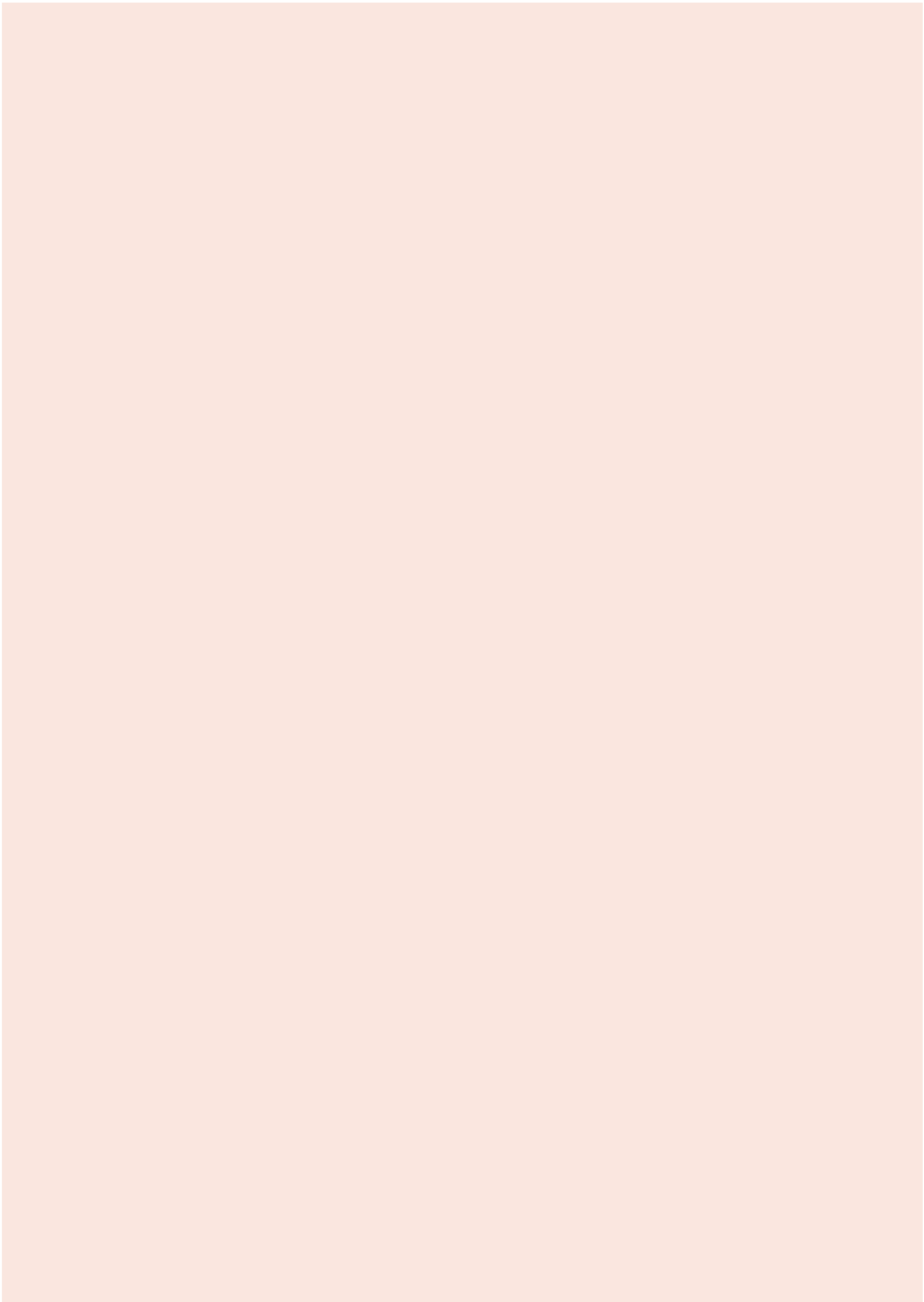
„Och, wat zal ik je zeggen,” kraste Gerrit de Kraai met zijn schorre stem. „De winter is nu eenmaal een moeilijke tijd. Maar je kunt ook wel eens te hard mopperen. Ik ben al blij, als ik m'n kostje maar zoo'n beetje ophaal. Met 't voorjaar komt er weer een betere tijd.”

En als een oud wijs ventje knikte hij met zijn grooten, zwarten kop.

„Dat vind ik ook,” zei Pluisje. „Er is altijd wel iets, waar je blij om kunt zijn. Als ik denk aan al die arme broertjes en zusjes van me, daarbuiten in de duinen, waarvan er nu zooveel worden doodgeschoten en opgegeten, dan ben ik maar weer blij, dat ik hier veilig in een hoekje zit.”

„Juist,” zei Jan de Merel, „zoo denk ik er ook over. Ik ben tenminste maar dank-

baar, dat ik een beschut plekje kan opzoeken als 't me te bar wordt en niet, zoals Kuuk de Haan almaar daar boven op den Kerktoren moet blijven staan. Want dat lijkt me nu toch een vervelend en koud karweitje."

"Ik hield 't geen kwartier vol," bibberde Vlekkie en van 't idee alleen gingen zijn haren overeind staan. „Ik ben dan maar blij met m'n fijne mandje met een kus-sentje en een dekentje, en náást de kachel!"

"Je hoeft Kuuk anders niet te beklagen," kraste Gerrit weer, „want die heeft 't best naar zijn zin. Jullie merels en musschen vliegen niet zoo hoog, maar ik maak elken dag een praatje met hem en vanmiddag zei hij me nog, dat hij 't een fijn leventje vindt, zoo hoog in de lucht. Alles kan hij zien en alles kan hij hooren. En hij is wat in zijn schik met 't blinkende gouden jasje, dat ze hem aangetrokken hebben."

"Hebben jullie 't over mij?" klonk een stem uit de lucht. Ja, dat was Kuuk; in het heldere maanlicht blonk hij als goud. „Jullie bent zeker jaloersch van mijn plekje. Je moest eens weten, wat ik hier allemaal hoor en zie."

"Wat zie je dan en wat hoor je dan?" vroeg Piet de Musch, nieuwsgierig als altijd.

"Wat ik zie? Een witte, witte wereld als een sprookje. En maanlicht, dat blinkt op de slooten en de rivieren. En ik zie al de dieren van den nacht: het fijne vlugge muisje en den donkeren rat en de rappe vleermuis en den hond, die 't erf bewaakt. En ik hoor hun stemmen en de stemmen van de groote boomen hier beneden en van de blinkende golfjes en van de sterren. Want één uur in den Kerstnacht krijgen alle dieren en alle dingen een stem. Verstaan kan ik het niet allemaal, want het is teveel, teveel Maar het gonst en het zoemt en het zingt alsof de lucht vol muziek is Maar lang zal het niet meer duren, want haast is het uur voorbij. Onder me in den toren hoor ik de klok al gonzen

Bim! Eén sloeg de torenklok.

Hanneke wreef haar oogen uit; op haar hoofdkussen scheen de zon. Het was ochtend het was allang dag en het was Kerstmis! Zij ging overeind zitten om naar buiten te kijken, maar wat stond daar op de tafel? Een klein Kerstboompje met zilveren sterren en kleurige bollen en vol met witte kaarsjes. Ze viel bijna uit bed, zoo'n haast had ze om er bij te komen. Een H van chocolade hing er in en een wit suikerpaard stond er naast.

Maar nu moest ze toch naar buiten kijken. Zie toch eens, daar lag alles dik onder de witte sneeuw en hoog in de blauwe lucht blonk Kuuk de Haan of hij van puur goud was! En opeens wist Hanneke het allemaal weer: Kuuk had gepraat vannacht en Jan de Merel ook en Gerrit en Piet Waar waren ze nu? Ze keek in de dakgoot en in de kale boomtakken. Maar ze zag ze niet.

"Hadden jullie zoo'n honger?" fluisterde ze. „Ik zal aanstonds, dadelijk brood strooien, hoor!" En Snor krijgt straks de helft van mijn koekje."

Ze keek op het bed, maar Snor en Vlekkie waren al weg.

Stil lagen Lijs en Lien naast mekaar en Pluisje zat nog in zijn hoekje. Hanneke knielde bij 't poppenledikant, dekte Lien toe en begon Lijs haar overtollige jurken uit te trekken. Maar ze had zooveel te denken, dat ze haast niet opschoot. Allemaal hadden ze gepraat vannacht en ze waren allemaal een beetje boos op haar geweest. Alleen Vlekkie had 't voor haar opgenomen. Maar Moeder zei altijd, dat Vlekkie een beetje dom was Had ze dat nu alles maar gedroomd? Of konden de dieren en de dingen dan echt praten als 't Kerstnacht was? Ja, ze konden praten, ze had 't immers zelf gehoord! Maar je hoorde 't niet met je gewone ooren

En met Pluisje, die zoo koud was, in haar armen bedacht Hanneke met een zuchtje van tevredenheid, dat nu alles heerlijk was: Kerstmis met sneeuw, het Kerstboompje, dat vanavond branden zou en dat je allerlei dingen hooren kon, prettige en mooie en wonderlijke dingen, waar je je gewone ooren niet voor noodig had.

DE EERSTE DOKTER VAN DE WERELD.

De allereerste dokter van de wereld was de Egyptenaar T-em-Hetep, die ongeveer 4500 jaar voor Christus leefde. De naam T-em-Hetep beduidt: „Drager van vrede”. Dat hij in hoog aanzien stond, bewijst wel zijn graf in de nabijheid van de pyramide van Pakkara bij Memphis, naast het graf van Koning Tehser. Na zijn dood werd I-em-Hetep als een godheid vereerd; men stichtte zelfs marmer zuilen ter eere van den „Beschermer der Menschheid”. Vele Egyptische ziekenhuizen zijn naar hem genoemd.

R. v. O.—v. D.